

"סוד החשמל"

לחבר מין תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת בהר ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

מיתה היא בחינת לדה

עדין חיים, ואם מת בלי בנים אף על פי שהיו לו בנים מקודם, לא קיים את המצוה. ורואים שבזמן מיתה זוכים למצוות פריה ורבייה שהיא מצוות ההולדה.

וכן נשואין הם בחינת לדה, כפי שהבאנו במאמר 'חשמל דם' מהזהר שרק בזמן הנשואין נשלמת הברית מילה, ועד הנשואין האדם אינו שלם. ובזמן נשואין נולד האדם לחיים כמו שכתוב (קהלת ט, ט) **"ראה חיים עם אשה אשר אהבת"**. ומאידך מצינו בגמרא (יבמות סג.) **נחית דרגא נסיב איתתא**. ורואים שנשואין הם ירידה בדרגה. דגם בנשואין אם האדם זוכה, זאת לדה ועליה בדרגה עבורו, ואם לא זוכה הוא נדבק בבחינת המיתה שיש בזה, ויורד בדרגה. וכפי שבארנו במאמר שם שהאדם מתקשר עם האשה שעליה נאמר **"רגליה ירדות מות"**. וכפי שמצינו במדרש (תדבא"ז כב) שישוד האשה נקרא **קבר**, לרמז שחיי אישות יורדים למקום הקלפה שהיא בבחינת מות. וכן המשך הכתוב שהבאנו על התחדשות החיים בנשואין, (קהלת ט, ט) **"ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי חיי הבלך אשר נתן לך תחת השמש"** ס"ת **תכריכ"ן**. דבכל מקום שיש התחדשות חיים, יש סכנת מות בצדו. וכן מובא ב'שיחות הר"ן' (אות פו), שהחתן לובש קיטל בשעת החפה, דקיטל הוא בגד של מתים. וכן מצינו בגמרא (ברכות לא.) שרבינו בקשו מר' המנונא שיסיר להם שיר בזמן חתונה, ושר להם את המלים אוי לנו שאנו עתידים למות. וכן מצינו בזהר (תיקונים כז.) שמקשר **פלה, לכלה**, שהם באותו סוד. ומבאר לדברינו ש"רגליה ירדות מות" למקום הפלה.

וכן מצינו בגמרא (סוכה מט:) **"והצניע לכת עם אלהיך"** זו הוצאת המת והקנסת פלה לחפה. רואים שהגמרא מקשרת את מעשה הצניעות של הנשואין, להוצאת המת. וכן מצינו בגמרא (כתובות ח. וכו') שמקשרת בין ברפת חתנים לברכת אבלים בכמה ענינים, ויש גם בברכת אבלים הלכות מיוחדות לפנים חדשות כמו שיש בברכת חתנים. וכן מצינו בגמרא (מו"ק כח:) **אמר ר' אבהו מנין לאבל שמסב בראש וכו' אמר ר' חמא בר חנינא מנין לחתן שמסב בראש וכו'.** וכן ישנם דיני שבעה ושלשים ופנה בנשואין כמו באבלות, וכן באבלות מדליקים גרות לעלוי נשמה, ובנשואין מדליקים גרות כשמולכים לחפה. וכן בנשואין מכסים את הפלה, ובקבורה מכסים את הנפטר בעפר. וכן מובא בספר 'הערוך' (ערך אפריון) שהיו נושאים את הפלה. ורואים בענין הפלה ובענין המת, שאת שניהם נושאים. וכן מצינו שתית יין באבלות כמו בנשואין, כמובא בגמרא (עירובין סה.) **אמר רבי חנין לא נברא יין בעולם הזה אלא לנחם אבלים.**

מצינו בזהר (הקדמה יב:) שהנשמות באות לעולם דרך היסוד לרמז שהיסוד הרוחני משפיע את הנשמות לעולם. נראה דמיתה האדם היא בבחינת לדה, דהעולם הזה הוא בבחינת נקבה שמסמלת את המלכות שמקבלת את הנשמות מהיסוד, וכשם שהולד גדל ברחם אמו פן האדם גדל בעולם, ויציאת הנשמות מהעולם היא בבחינת יציאת הנשמות מהנקבה בזמן לדה.

מצינו במשנה (אבות ד, טו) **רבי יעקב אומר, העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא. התקן עצמן בפרוזדור, כדי שתפנס לטרקלין.** ומובא בתוספות (בכורות מו:) שהרחם נקרא בשם פרוזדור. ומבאר לדברינו דהמשנה מרמזת שאדם צריך להכין את עצמו בעולם הזה שהוא בבחינת רחם ופרוזדור, כדי שיוכל להפנס לטרקלין בזמן מיתה, שהיא בבחינת לדה. וכן מובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער לח ח"ב ע' קנה) שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת פרוזדור. וכן **פרוזדור** בגימטריא **מלכות**.

מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (נפילת אפים ח"א רצט) שמיתה צדיקים מעלה מיין נוקבין בדרגה גבוהה מאד, ומיחדת קב"ה ושכינתיה. וכן מצינו בגמרא (מו"ק כה:) שבשעת מיתה צדיקים הם בבחינת פלה חדשה לקב"ה. ומבאר לדברינו פיון שמיתה נעשית בבחינת לדה, יש בזה העלאת מיין נוקבין, דכל שפע הבא מיסוד הנוקבא הוא בחינת מיין נוקבין. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שהכתוב (ויקרא י, ג) **"בקרבי אקדש ועל פני כל העם אכבד וידם אהרן"**, ר"ת **מ"ד מ"ן**. לרמז שמיתה צדיקים מעוררת מיין דכורין ומיין נוקבין. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (תהילים רג) **שערש דני** אותיות **עשר יו"ד**. ומבאר לדברינו שבזמן מיתה עולים מהמלכות השיכת למספר עשר לעטרת היסוד הנרמזת באות יו"ד. ובפרט מי ששוכב על ערש דני הוא נמצא ממש בחבור יסוד הנוק' לעטרת היסוד.

וכשם שמיתה היא בחינת לדה, פן לדה היא בחינת מיתה. דבזמן לדה יוצאת החיות מהנה"י של היולדת, והרגלים נעשות כאבן פיזוע, וזה סוד המיתה. וכפי שבארנו במאמר 'רשעים בחייהם קרויים מתים' שמיתה ענינה ירידה בדרגה, ולדה ענינה עליה בדרגה. וכיון שלדת נשמה בעולם הזה היא ירידה גדולה ממעלתה למעלה, על פן יש כאן בחינת מיתה. מאידך יציאת הנשמה מהעולם בצדיקים היא בחינת לדה ועליה בדרגה ולא מיתה, וברשעים שבמיתתם יורדים לשאול, המיתה היא מיתה אמתית וירידה בדרגה.

ועוד קשר בין מיתה לדה רואים ב'מנחת חינוך' (שו) דמובא שם שאדם מקיים מצוות פריה ורבייה בשלמות רק כשמת ובניו

מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (סנהדרין צד.) אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן אוֹתוֹ מְלֶאֶךְ הַמְּמָנָה
עַל הַרוּחוֹת דּוֹמָה שְׁמוֹ. וְכֵן בַּמְדְּרָשׁ (תנחומא תשא לג)
מְלֶאֶךְ שְׁשֵׁמוֹ דּוֹמָה מְמָנָה עַל הַנְּשָׁמוֹת בָּא וְנוֹטֵל וְנִשְׁמָתוֹן שֶׁל
אוֹתָם אֲנָשִׁים וּמְקַלְעֵן לְאָרְצוֹ. נִרְאֶה דְּמֶלֶאֶךְ זֶה שְׁמוֹ דּוֹמָה מְלִשׁוֹן
דָּם, דְּבִאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי 'חֲשֵׁמֶל דָּם' שֶׁהַמְּלֶאֶכִים הַשֵּׂיכִים לְבַחֲיֵינָת הַיְסוּד
נוֹקְבָא הֵם בַּחֲיֵינָת דָּם, שְׁשִׁיךְ לִיסוּד הַנְּקֵבָה. וְכֵן דּוֹמָה בְּגִימְטְרִיא
מְטָה הַמְּסַמֵּל אֶת הַחֲשֵׁמֶל שֶׁלְּמֵטָה בְּבַחֲיֵינָת דָּם, כְּדְבִאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי
'חֲשֵׁמֶל מְטָה'.

מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (ברכות ח.) תִּשְׁעֵי מְאוֹת וּשְׁלֹשָׁה מֵינֵי מִיתָה
נִבְרָאוּ בְּעוֹלָם. קֶשֶׁה שְׁבַכְלֵן אֶסְפְּרָא, נִיחָא שְׁבַכְלֵן
נְשִׁיקָה, אֶסְפְּרָא דְּמֵיא כְּחִיזְרָא בְּגִבְבָא דְּעַמְרָא דְּלֶאֶחֱזִירֵי
נְשִׁרָא, וְאֵיפָא דְּאִמְרֵי כְּפִטוּרֵי בְּפִי וְשֵׁט, נְשִׁיקָה דְּמֵיא כְּמִשְׁחַל
בְּנִיתָא מְחֻלְבָא. הֵיִינוּ הַמֵּיתָה הַקֶּשֶׁה בְּיוֹתֵר הִיא אֶסְפְּרָא, וְהִיא
בְּבַחֲיֵינָת נְתוּק חוּטֵי צְמֵר מְקוּצִים, שְׁקֻצָת מִן הַצְּמֵר נִמְשָׁךְ אַחֲרֵי
הַקּוּצִים. אוֹ בְּבַחֲיֵינָת פְּטוּרֵי בְּפִי וְשֵׁט, הֵיִינוּ חֲבָלִים שֶׁל הַסְּפִינּוֹת
שֶׁתְּחוּבִים בְּדַחַק בְּנִקְבִים, וְקֶשֶׁה לְנִתְקָם. וּמִיתַת נְשִׁיקָה נְחֻשְׁבַת
לְמִשְׁכֵּת שַׁעֲרָה מְחֻלְבָּ. נִרְאֶה לְבָאָר עַל פִּי דְּבִרְיָנוּ דְּהַנְּשִׁמָּה הִיא
בְּבַחֲיֵינָת פְּתִילָה, כְּמוּבָא בְּזֵהֵר (תקונים ס:) שִׁישְׁרָאֵל הֵם בְּבַחֲיֵינָת
פְּתִילָה שְׁבִנְרָ, וְכִשְׁאֲדָם חוּטָא וּמְשֻׁלֵּיט אֶת הַגּוּף עַל הַנְּשִׁמָּה, הֵרִי
הוּא קוֹשֵׁר אֶת הַגּוּף עִם הַנְּשִׁמָּה. וּבִשְׁעַת מִיתָתוֹ קֶשֶׁה מְאֹד לְנִתְקָ
אֶת הַנְּשִׁמָּה שֶׁהִיא בְּבַחֲיֵינָת חוּט, מֵהַגּוּף. לְכֵן זֶה נִמְשָׁל לְחוּטֵי צְמֵר
שֶׁמְסַתְּבָכִים בְּקוּצִים, אוֹ לְחוּט שֶׁל סְפִינָה שֶׁתְּחוּב בְּדַחַק וְקֶשֶׁה
לְנִתְקוֹ. מֵה שְׂאִין כֵּן צְדִיקִים שְׂזוּכִים לְמִיתַת נְשִׁיקָה, הֵרִי נִשְׁמָתָם
יוֹצֵאת בְּבַחֲיֵינָת שַׁעֲרָה הַיּוֹצֵאת מֵהַחֻלְב לְלֹא שׁוּם יְסוּרִים. וְנִרְאֶה
דְּלִכּוֹן הוּא שַׁעֲרָה שְׂזוּצֵאת מְחֻלְב דְּחֻלְב שִׁיךְ לִיסוּד הַנְּקֵבָה כְּפִי
שְׁבִאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי 'חֲשֵׁמֶל דָּם'. וַיּוֹצֵאת הַנְּשִׁמָּה מֵהַעוֹלָם הִיא בְּבַחֲיֵינָת
שַׁעֲרָה שְׂזוּצֵאת מֵהַחֻלְב שְׁזֵה יְסוּד הַנְּקֵבָה. וְזֶה דְּנוֹקָא בְּצְדִיקִים
שְׁקִשׁוּרִים עִם הַדְּרָגָה הַגְּבוּהָה שֶׁבִּיסוּד הַנְּקֵבָה שֶׁהִיא דְּרָגַת הַחֻלְב.
מֵה שְׂאִין כֵּן רְשָׁעִים קְשׁוּרִים עִם דְּרָגַת הַדָּם. וְכֵן מְצִינּוֹ לְשׁוֹן בְּסִפְרֵי
'מְגִיד מִיִּשְׂרָאֵל' (פ' יחיא) שְׂאוּמֵר לְבֵית יוֹסֵף שִׁיעֲלָה לְעוֹלָם הָאֲמַת
כְּצִמְרֵי נְקִי, וְרוֹאִים שֶׁהַמְּשִׁיל אֶת עֲלִית הַנְּשִׁמָּה לְחוּטֵי הַצְּמֵר. וְכֵן
מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (מ"ק כה:) שְׁמִיתַת צְדִיקִים נִמְשָׁלָה לְדָג שֶׁעוֹלָה
בְּחִפָּה דְּרַךְ הַחוּט. וְכֵן תַּמְ"ר הַמְּסַמֵּל אֶת יְסוּד הַזְּכָר וְיְסוּד הַנְּקֵבָה
דְּקִדְשָׁה, מְרַמֵּז בְּכַתוּב (יהושע א, א) "וַיְהִי אַחֲרָי מוֹת מֹשֶׁה" דָּגִם
מִשָּׁה שְׁזָכָה לְמִיתַת נְשִׁיקָה, הִיָּה זֶה דְּרַךְ הַחֲשֵׁמֶל דְּקִדְשָׁה.

נִרְאֶה דְּלִכּוֹן הַקְּרִיעָה עַל מַת, נִעֲשִׂית בְּבֵית הַצּוֹאָר שֶׁל הַבְּגָד, כְּמוּבָא
בַּגְּמָרָא (הוריות יב.) לְסַמֵּל שֶׁהַנְּשִׁמָּה שֶׁהִיא בַּחֲיֵינָת חוּט הַנְּרַמֵּז
בְּצוֹאָר כְּדְבִאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי 'חֲשֵׁמֶל סֵלָם' יֵצֵאָה מֵהַגּוּף. וְכֵן מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא
(שבת קלו.) שְׁמֵאֲכַל אֲבָלִים נִקְרָא צְנוּרוֹנִיתָא. וְכֵן קֶבֶר בְּגִימְטְרִיא צְנוּרָא.
כְּתוּב (קהלת יב) "וְזָכַר אֶת בּוֹרְאֵיךְ בִּימֵי בַחֲרוּתֶיךָ עַד אֲשֶׁר
לֹא יָבֹאוּ יָמֵי הַרְעָה וְהִגִּיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי
בְּהֵם חֲפִץ: עַד אֲשֶׁר לֹא יִרְתַּקְךָ [- וְחַתַּךְ] חֲבֵל הַפֶּסֶף וַיִּשָּׁב
הַעֲפָר עַל הָאָרֶץ כְּשֶׁהִיָּה, וְהָרוּחַ תִּשׁוּב אֶל הָאֱלֹהִים". וּמְבָאָר
רַשִׁי "חֲבֵל הַפֶּסֶף", חוּט הַשְּׂדֵרָה שֶׁהוּא לְבָן כְּפֶסֶף, בְּאֲרָנוּ
בְּמֵאמְרֵי 'חוּטֵי הַחֲשֵׁמֶל' שְׁחוּט הָאָדָם הוּא בְּבַחֲיֵינָת חוּט שְׂדֵרָה רִוְחָנִי.

נִרְאֶה דְּהַכְּתוּב מְרַמֵּז שֶׁהָאָדָם יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה קִדְּם שְׁחוּט זֶה יִנְתַּק
מִגּוּפוֹ. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֵהֵר אֶת חֲדָשׁ (שה"ש עה:) "חֲבֵל הַפֶּסֶף" חוּט שֶׁל
חֶסֶד שְׁנִמְשָׁךְ מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה. וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי 'חֲשֵׁמֶל צִיצִית',
שְׁחוּט שֶׁל חֶסֶד מְסַמֵּל אֶת הַחֲשֵׁמֶל. וְעוֹד רוֹאִים שֶׁהַקְּרִי בְּכַתוּב שֵׁם
הוּא "עַד אֲשֶׁר לֹא יִרְחַק חֲבֵל הַפֶּסֶף", וְהַפְּתִיב "עַד אֲשֶׁר לֹא
יִרְתַּק חֲבֵל הַפֶּסֶף". נִרְאֶה דִּישׁ כָּאֵן רַמֵּז שְׁחֵבֵל הַפֶּסֶף הַרוּחָנִי מִתְּנַתַּק
בְּשַׁעַת מִיתָה מֵהַגּוּף, יִרְתַּק, וְגַם מִתְּרַחַק מֵהַגּוּף יַחַד עִם הַנְּשִׁמָּה,
"יִרְחַק".

מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (שם י:) חֲזַקִּיהוּ הַפֶּלֶךְ גֵּרֵר עֲצָמוֹת אֲבִיו עַל מְטָה
שֶׁל חֲבָלִים וְהוֹדוּ לוֹ. נִרְאֶה דְּלִכּוֹן הוּא גֵּרֵר עַל מְטָה שֶׁל
חֲבָלִים, כִּיּוֹן שְׂאֲבִיו הִיָּה רִשָּׁע וּפְגָם בְּחֲבָלִים שְׁלוֹ, לְכֵן בְּזֵהוּ חֲזַקִּיהוּ
וְגֵרֵר עֲצָמוֹתָיו עַל מְטָה שֶׁל חֲבָלִים.

וְזֵה לְשׁוֹן הַמְּדְרָשׁ ('אוצר המדרשים' ע' רג) כִּיּוֹן שֶׁהַנְּשִׁמָּה פּוֹרַחַת
מִגּוּפָהּ, מְקַבְּלִין אוֹתָהּ מְלֶאֶכִי חֲבָלָה, וְקוֹלְעִין אוֹתָהּ כְּהַרְף
עֵין לְמֶלֶאֶכִי זַעַם. בְּאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי 'חוּטֵי הַחֲשֵׁמֶל' שֶׁהַמְּלֶאֶכִים הֵם בַּחֲיֵינָת
חוּטִים, נִרְאֶה דְּהַלְשׁוֹן קוֹלְעִין אוֹתָהּ הִיא מְלִשׁוֹן קְלִיעַת חוּט,
דְּהַנְּשִׁמָּה הִיא חוּט, וְאִם הָאָדָם חוּטָא, כְּשֶׁהוּא מַת, הוּא נִקְלַע וְנִקְשָׁר
עִם מְלֶאֶכִי - חוּטֵי זַעַם. וְאִם הוּא צְדִיק הוּא נִקְשָׁר לְחֲשֵׁמֶל וְעוֹלָה לְגַן
עֵדֵן. כְּמוּבָא בְּסִפְרֵי 'שַׁעֲרֵי אוֹרָה' (שער ו') מִיתָתוֹ שֶׁל הָאָדָם חַיִּים
הִיא לוֹ, שְׁעוֹלָה לְמַעְלַת הַמְּלֶאֶכִים. וְכֵן הַכְּתוּב (בראשית טו, טו)
"תְּבוֹא אֶל אֲבֹתֶיךָ בְּשָׁלוֹם" ס"ת מְלֶאֶךְ.".

מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (ע"ז כ:) אָמְרוּ עֲלָיו עַל מְלֶאֶךְ הַמְּנוֹת שְׁכָלוּ מְלֵא
עֵינַיִם, בְּשַׁעַת פְּטִירָתוֹ שֶׁל חוּלָה, עוֹמֵד מַעַל
מְרֵאשׁוֹתָיו, וְחֻרְבוֹ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ וְטָפָה שֶׁל מְרָה תְּלוּיָה בּוֹ, כִּיּוֹן
שְׁחוּלָה רוֹאָה אוֹתוֹ, מְזַדְּעָזַע וּפּוֹתַח פִּיו, וְזוֹרְקָה לְתוֹךְ פִּיו,
מִמְּנָה מַת. רוֹאִים שֶׁהַמֵּיתָה הִיא דְּרַךְ הַפָּה. וּמְבָאָר לְדְּבִרְיָנוּ דְּבִשְׁעַת
מִיתָה כְּשֶׁמְלֶאֶךְ הַמְּנוֹת מִתְּקַשֵּׁר עִם חוּט הָאָדָם, זֶה נִעֲשֶׂה דְּרַךְ הַפָּה -
רוּחַ מְמַלְלָא; אוֹ מִיתַת נְשִׁיקָה פָּה אֶל פֶּה כְּשֶׁמְלֶאֶךְ הַמְּנוֹת נִהְפָּךְ לְטוֹב,
וְנִכְלַל בְּשִׁכְנָה, אוֹ טָפָה שֶׁל מְרָה לְתוֹךְ הַפָּה כְּשֶׁמְלֶאֶךְ הַמְּנוֹת מַעֲרַב
טוֹב וְרָע. וּבְזֵה מִיִּשְׁבּוֹת כְּמָה סְתִירוֹת אִם צְדִיקִים מֵתִים עַל יְדֵי
מִיתַת נְשִׁיקָה, אוֹ עַל יְדֵי מְלֶאֶךְ הַמְּנוֹת. וּכְפִי שְׁמִצִּינוּ בְּזֵהֵר (פקודי
רנו.) שְׁמִיתַת נְשִׁיקָה הִיא יְדֵי מְלֶאֶךְ הַמְּנוֹת, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שׁוֹלַח עוֹד מְלֶאֶכִים לְהַשְׁגִּיחַ עַל מְלֶאֶךְ הַמְּנוֹת שְׁיִמִּית בְּמִיתַת
נְשִׁיקָה. וְכֵן מְצִינּוֹ בְּזֵהֵר (נשא קכו:) שְׁמֶלֶךְ הַמְּנוֹת הוֹרֵג אֶת הָאָדָם
לְאַחַר שֶׁהָאָדָם מְסַתְּפֵל בּוֹ בְּעֵינַיִם פְּקוּחוֹת, וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי
'חֲשֵׁמֶל עֵין', שֶׁהַמְּלֶאֶכִים הֵם בַּחֲיֵינָת עֵין, וְהַהֲתַקְשְׁרוֹת עִם
הַמְּלֶאֶכִים הִיא דְּרַךְ הָעֵין. וְכֵן מְצִינּוֹ בַּגְּמָרָא (מ"ק כח.) שְׁמֶלֶךְ
הַמְּנוֹת הוֹרֵג עִם שׁוּט שֶׁל אֵשׁ, וּבְאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי 'חֲשֵׁמֶל מְטָה'
שֶׁהַמְּקַל מְסַמֵּל אֶת הַחֲשֵׁמֶל.

מְצִינּוֹ בַּמְּדְרָשׁ ('שׁוּחַר טוֹב' תהילים מובא באוצר האגדה ערך
מִיתָה) בְּזִמְנֵי שְׁיִגִיעַ קִצּוֹ לְפִטְרֵי מִן הָעוֹלָם, בָּא
מְלֶאֶךְ הַמְּנוֹת לְטַל אֶת נִשְׁמָתוֹ, הַנְּשִׁמָּה דּוֹמָה כְּמִין קִנָּה
מְלֵא דָם, וַיֵּשׁ לָהּ קִנָּים קִטְנִים שְׁמֵתִפְזָרִים בְּכָל הַגּוּף,
וְתוֹפֵס הַמְּלֶאֶךְ בְּרֵאשׁ הַקִּנָּה וּמוֹשְׁכוֹ. בְּאֲרָנוּ בְּמֵאמְרֵי
'חֲשֵׁמֶל חֲטָא' שֶׁהַקִּנָּה מְסַמֵּל חוּט, נִרְאֶה שֶׁהַמְּדְרָשׁ מְרַמֵּז

שְׂמֵלֶךְ הַמִּנּוֹת הוֹרֵג עַל יְדֵי שְׂמוּשָׁן אֶת הַקְּנֵה הַמִּסְמַל אֶת חוּט הַנְּשֵׁמָה.

מְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (שבת קנב:) **תִּנְיָא רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר נִשְׁמַתָּן שֶׁל צְדִיקִים גְּנוּזוֹת תַּחַת פְּסָא הַכְּבוֹד וְשֶׁל רְשָׁעִים זִמְמוֹת וְהוֹלְכוֹת וּמְלֻאָךְ אֶחָד עוֹמֵד בְּסוֹף הָעוֹלָם וּמְלֻאָךְ אַחֵר עוֹמֵד בְּסוֹף הָעוֹלָם וּמְקַלְעִין נִשְׁמַתָּן זֶה לְזֶה שְׁנֹאֲמַר וְאֵת נֶפֶשׁ אִיְבִיךָ יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ פֶּה הַקָּלַע. רואים שִׁיְסוּרֵי גֵיהֶנֶם וְכִּי הַקָּלַע הֵם בְּבַחֲיִנַת קְלִיעַת חוּטִים דְּרַךְ הַמְּלֻאָכִים. וְכֵן בְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל אוֹת' שֶׁהַמְּלֻאָכִים הֵם בְּבַחֲיִנַת כֶּף יָד הַנִּרְמָזֶת בְּכַף הַקָּלַע. וְכֵן **שְׂדִ"ם** הַמִּסְמָלִים אֶת חוּטֵי הַסְּטָרָא אַחֲרָא מְרַמְזִים בְּכַתּוּב הַמְּדַבֵּר עַל הַגֵּיהֶנֶם (תהילים מט, טז) "יִפְדֶּה נֶפֶשׁ מִיַּד שְׂאוּל" בַּהֲפֹךְ אוֹתִיּוֹת. עֵינַי בְּמִדְרַשׁ אוֹתִיּוֹת דְּרַבִּי עֲקִיבָא' (אות ז) שֶׁהוֹצֵאת הַרְשָׁעִים מִהַגֵּיהֶנֶם נַעֲשִׂית עַל יְדֵי הַמְּלֻאָכִים מִיכָאֵל וּגְבַרְיָאֵל כְּמוֹ אָדָם שְׂמוּצִיא אֶת חֲבֵרוֹ בְּחֻבֵּל מִהַבּוֹר. וְרוֹאִים שְׁעֵנִיגֵי הַגֵּיהֶנֶם נַעֲשִׂים דְּרַךְ הַמְּלֻאָכִים וּבְבַחֲיִנַת חֻבֵּל. וְכֵן מְצִינּוּ לְשׁוֹן שֵׁם (מדרש אלפא ביתות) שֶׁהַמְּלֻאָכִים אוֹסְרִין בְּשִׁלְשֵׁלַת שֶׁל אֵשׁ וּמְטִילִין לְגֵיהֶנֶם. וְכֵן מוּבָא בְּרַמְבַּ"ם (תשובה פ"ח א, ה) שְׁעֵנִין הַכֶּרֶת הוּא יְסוּרֵי גֵיהֶנֶם. וּנְבָאָר לְקַמֵּן שְׁעֵנִין הַכֶּרֶת הוּא כְּרִיתַת חוּט וְהַתְּלַבְּשׁוֹת הַנְּחַשׁ עַל הַחֲשַׁמֶּל. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (רות צו:) שֶׁהַגֵּיהֶנֶם נִמְצָא מִתַּחַת לְהַר הַבַּיִת בְּבַחֲיִנַת עֶרְלָה הַמְּתַלַּבֶּשֶׁת עַל הַיְסוּד שֵׁישׁ בְּמִקְדָּשׁ. בְּבַחֲיִנַת נְחֹשׁ הַמְּתַלַּבֶּשׁ עַל הַחֲשַׁמֶּל.**

מְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (עירובין יט.) **שְׁתֵּי תַמְרוֹת יֵשׁ בְּגֵי בֵן הַנֶּזֶם, וְעוֹלָה עֵשׂוֹן מִבְּיַהוֹן, וְזוֹ הִיא פֶתַחַה שֶׁל גֵּיהֶנֶם.** וּבְאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל לוֹלֵב' שֶׁהַתֶּמֶר הוּא בְּחִינַת חוּט. עֵינַי בְּזֵהָר (השמטות רנד.) שֵׁישׁ רְצוּעָה שִׁיוּצֵאת מִגֵּיהֶנֶם לְתַבֵּל. וְעֵינַי בְּזֵהָר חֲדָשׁ (רות צו:) שֶׁאֵשׁ הַגֵּיהֶנֶם בְּתַחֲלָתָהּ הִיא אֵשׁ דֶּק. וְנִרְאָה דָּזָה מְרַמְזֵת שֶׁהָאֵשׁ הִיא בְּבַחֲיִנַת חוּט. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בראשית יח.) שֶׁהַגֵּיהֶנֶם הוּא בְּבַחֲיִנַת הָעֶרְלָה הַמְּתַלַּבֶּשֶׁת עַל הַיְסוּד. וּמְבָאָר לְדַבְּרֵינוּ דְּמִי שֶׁקָּשַׁר אֶת עֵצְמוֹ לְחוּטֵי הַסְּטָרָא אַחֲרָא שִׁשְׁכִּים לְבַחֲיִנַת הָעֶרְלָה קָשַׁר אֶת עֵצְמוֹ לְגֵיהֶנֶם.

מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (קה"ר ה, יד) **אָדָם בָּא בְּקוֹל וְנִפְטָר מִן הָעוֹלָם בְּקוֹל.** נִרְאָה דְּלִכְּנֵן הַנְּשֵׁמָה יוּצֵאת בְּקוֹל, דֵּהִיא מִתְחַבֶּרֶת לְקוֹל הַמִּסְמַל אֶת הַחֲשַׁמֶּל כְּדַבְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חוּטֵי הַחֲשַׁמֶּל'. וְכֵן מְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (מ"ק כז:) שֶׁהֵיוּ תוֹקְעִין בְּשׁוֹפָר כְּשִׁמַּת לָהֶם מַת. נִרְאָה דְּרַמְזוֹ בְּזֵה שֶׁהַנְּשֵׁמָה הַתְּחַבֶּרֶת לְקוֹל כְּדַבְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל שׁוֹפָר' שְׁקוֹל הַשׁוֹפָר מִסְמַל אֶת הַחֲשַׁמֶּל. [וְכֵן נִרְאָה דְּבִימִינוּ הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּנִשְׁמִיּוֹת שְׂמִכְרִיזִים בְּקוֹל גְּדוֹל עַל אָדָם שִׁמַּת לְרַמְזוֹ עַל הַנְּשֵׁמָה שִׁיוּצֵאת בְּקוֹל]. וְכֵן **תַּכְלָ"ת** הַמִּסְמָלֶת אֶת חוּטֵי הַגְּבוּרָה כְּדַבְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל צִיצִית', מְרַמְזֵת בְּכַתּוּב (מ"ב ד, לב) "הַנֶּעַר מַת מִשְׁכָּב עַל מִטָּתוֹ" בְּדִלּוֹג ג' אוֹתִיּוֹת, דְּבִזְמַן מִיתָה מִתְּקַשְּׂרִים עִם חוּטֵי הַגְּבוּרָה.

מְצִינּוּ בְּרַש"י (בראשית כה, ל) **בְּשֵׁל יַעֲקֹב עַדְשִׁים לְהַבְרוֹת אֶת הָאֲבֵל, וְלָמָּה עַדְשִׁים שְׂדוּמוֹת לְגַלְגַל, שֶׁהָאֲבֵלוֹת גִּלְגַל הַחוּזָר בְּעוֹלָם.** בְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל סֵלֶם', שֶׁהַמְּלֻאָכִים נִקְרָאִים בְּשֵׁם גִּלְגַל. נִרְאָה דְּלִכְּנֵן הָאֲבֵלוֹת הִיא גִּלְגַל הַחוּזָר בְּעוֹלָם, דֵּהָאֲבֵלוֹת בָּאָה עַל יְדֵי מְלֻאָךְ הַמִּנּוֹת, שֶׁהוּא גִלְגַל שְׂחוּזָר בְּעוֹלָם וּמִבִּיא אֲבֵלוֹת. **מוּבָא** בְּתַנְיָא' (אגרת התשובה ה) "כִּי חָלַק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֻבֵּל נִחְלָתוֹ" כְּמוֹ חֻבֵּל שְׂרָאוֹשׁ קָשׁוֹר לְמַעְלָה וְקָצָהוּ לְמַטָּה,

וְזֶה עֵינַי הַכֶּרֶת שְׁנִכְרַת וְנִפְסַק חֻבֵּל הַהִמְשָׁכָה מִשֵּׁם הַנּוֹ"ה בְּרוּךְ הוּא, וְכֵמוֹ שְׁפָתוֹב "וְנִכְרַתָּה הַנְּפֶשׁ הַהוּא מִלְּפָנַי" מִלְּפָנַי דִּיקָא, וְהוּא עַל דְּרַךְ מְשַׁל מְחַבֵּל עַב שְׂזוֹר מִתְרַ"ג חֻבֵּלִים דִּיקָים, כִּכָּה חֻבֵּל הַהִמְשָׁכָה הַנּוֹ"ל כְּלוּל מִתְרַ"ג מְצוֹת, וְכַשְׁעוֹבֵר חֵס וְשְׁלוֹם עַל אַחַת מֵהֵנָּה נִפְסַק חֻבֵּל הַדֶּק. הֵינּוּ שְׂכַשְׂאָדָם חוּטָא חֵס וְשְׁלוֹם הוּא כְּבִיכּוֹל חוֹתֵךְ חֻלַּק מְחוּט הַהִשְׁפָּעָה שְׂבָאָה אֵלָיו מִצַּד הַקְּדֻשָּׁה, אִף שֶׁהַהִשְׁפָּעָה מִמְּשִׁיכָה לְזָרִם, כִּינֵן שְׁעַכְשׁוֹ הִיא זִרְמַת דְּרַךְ הַקְּלָפוֹת, זֶה נִחְשָׁב כְּאֵלוֹ נִחְתֵךְ מְחוּט שְׂבָא מִצַּד הַקְּדֻשָּׁה, וְזֶה עֵינַי הַכֶּרֶת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (נשא קלו.) שְׂשַׁרְשׁ הַתְרַ"ג מְצוֹת הוּא מִהַאֲוֵר הַנִּמְשָׁךְ מִהַשְׁעָרוֹת שְׁלַמְעֵלָה.

מוּבָא בְּרַמְבַּ"ם (הל' טומאת אוכלין ט"ב א') **כָּל הָאוֹכְלִין הַגְּדוּלִין מִן הַקְּרָקַע אֵינָן מְקַבְּלִין טְמָאָה עַד שִׁיעֲקָרוּ, אֲבָל כָּל זְמוֹן שֶׁהוּא מְחַבְּרִין אֲפֵלוֹ בְּשַׁרְשׁ קֶטַן שִׁיכּוּלִין לְחִיּוֹת מִמֶּנּוּ אֵינָן מְקַבְּלִין טְמָאָה.** נִרְאָה דְּלִכְּנֵן מְחַבֵּר לְקְרָקַע אֵינּוּ מְקַבְּלֵי טְמָאָה, דֵּהוּא בְּבַחֲיִנַת מְחַבֵּר לְקְדֻשָּׁה, כְּדַבְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל סֵלֶם' שְׂשַׁרְשֵׁי הַעֲצִים הֵם מְלֻשׁוֹן שְׂרַשְׂרַת, וְהֵם בְּצוּרַת חוּטִים. וְכֵל עוֹד הָעֵץ מְחַבֵּר אֲפֵלוֹ בְּשַׁרְשׁ קֶטַן הוּא עֲדִין בְּבַחֲיִנַת מְחַבֵּר לְקְדֻשָּׁה, וְאֵין רִיחַ הַטְּמָאָה יְכוּלָה לְדַבֵּק בּוֹ. וְרַק לְאַחַר שְׁנִכְרַת לְגַמְרֵי יְכוּלָה הַטְּמָאָה לְדַבֵּק בּוֹ. וּמִזֵּה נִלְמַד לְאִישׁ יִשְׂרָאֵל שֶׁאֵם הוּא קָשׁוֹר בְּחוּטֵי הַקְּדֻשָּׁה אֵין לוֹ מַה לְחַשֵּׁשׁ מְחוּטֵי הַסְּטָרָא אַחֲרָא. וְאֵם חֵס וְשְׁלוֹם נִכְרַת מְחוּטֵי הַקְּדֻשָּׁה, אִזּוֹ יְכוּלִים חוּטֵי הַסְּטָרָא אַחֲרָא לְדַבֵּק בּוֹ.

וְכֵן יֵשׁ שְׁלִשִׁים וְשֵׁשׁ כְּרַתוֹת בְּתוֹרָה, כְּמוּבָא בְּמִשְׁנָה (ריש כריתות), דְּעֵינַי הַכֶּרֶתוֹת הוּא כְּרִיתַת חוּט. וּבְחוּט יֵשׁ מִסְפָּר שְׁלִשִׁים וְשֵׁשׁ שֶׁהוּא פְּעֻמִּים ח"י כְּדַבְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל לוֹלֵב'.

נִרְאָה דְּזֶה מְרַמְזֵת בַּגְּמָרָא (סוכה נב.) **יִצְרָר הָרַע בְּתַחֲלָה דּוֹמָה לְחוּט שֶׁל בּוּקִיא [קוּרֵי עֶפְבַּיִשׁ] וּלְבִסּוֹף דּוֹמָה כְּעַבּוֹתוֹת עֲגָלָה, שְׁנֹאֲמַר "הוּי מִשְׁכִּי הָעוֹן בְּחֻבֵּלֵי הַשָּׂוִא וְכַעֲבוֹת הָעֲגָלָה חֲטָאָה".** הֵינּוּ שֶׁבְּהַתְחַלָּה הַיִּצְרָר הָרַע נִכְנָס בְּחוּט דֶּק, בְּבַחֲיִנַת קוּרֵי עֶפְבַּיִשׁ, וּמְכַשִּׁיל אֶת הָאָדָם בְּחֲטָא קֶטַן, וְעַבְרָה גּוֹרְרַת עַבְרָה, עַד שֶׁהָאָדָם מְכַנְסֵי הַיִּצְרָר הָרַע לְכָל הַחוּטִים שְׁלוֹ בְּעֵבֵי שֶׁל עַבּוֹתוֹת עֲגָלָה. וְכֵן קוּר בְּגִימְטְרִיא עֶרְלָה דֵּהֶעֱרְלָה מִתְּלַבֶּשֶׁת עַל הַיְסוּד לְאֵט לְאֵט כְּמוֹ קוּרֵי עֶפְבַּיִשׁ. וְכֵן עֶפְבַּיִשׁ אוֹתִיּוֹת שִׁיעֲבַב אֶת הַשְּׁפַע. וְכֵן "עֲגָלָה" מְרַמְזֵת עַל הַיְסוּד דְּקַלְפָּה שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲגָלָה, כְּדַבְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל מִלָּה'. וְזֶה שְׁפָתוֹב (תהילים קכט) "ה' צְדִיק קָצַץ עַבּוֹת רְשָׁעִים" דוֹד הַמֶּלֶךְ הַתְּפַלֵּל שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְשַׁמֵּד אֶת הַרְשָׁעִים, עַל יְדֵי שִׁיפְסִיק אֶת הַשְּׁפַע בְּחוּטִים שְׁלֵהֶם חוּטֵי עַבּוֹת. מַה שְּׂאִין כֵּן אֲצֵל צְדִיקִים כְּתוּב (הושע יא, ד) "בְּחֻבֵּלֵי אָדָם אֲמַשְׁכֶּם בְּעַבְתוֹת אַהֲבָה". וְכֵן נִרְאָה דֵּהִלְשׁוֹן בְּכַתּוּב "בְּחֻבֵּלֵי אָדָם" מְרַמְזֵת עַל חוּט דְּנִבְאָר בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶּל דָּם', שֶׁהַחוּט דְּקְדֻשָּׁה הוּא בְּבַחֲיִנַת אָדָם.

וְעוֹד מְצִינּוּ בְּתַנְיָא' (אגרת התשובה ו') **כְּמוֹ הַחֻבֵּל שְׂרָאוֹשׁ אֶחָד לְמַעְלָה וְרָאוֹשׁ הַשְּׂנִי לְמַטָּה, אֵם יִמְשֹׁךְ אָדָם בְּרָאוֹשׁ הַשְּׂנִי, יִנְעֻנֵעַ וְיִמְשֹׁךְ אַחֲרָיו גַּם רָאוֹשׁ הַרָאוֹשׁוֹ, וְכִכָּה מִמֶּשׁ בְּשַׁרְשׁ נִשְׁמַת הָאָדָם וּמְקוֹרָהּ הוּא מִמְּשִׁיךְ וּמוֹרִיד הַשְּׁפָעָתָה, עַל יְדֵי מַעֲשֵׂי הָרָעִים וּמְחַשְׁבוֹתָיו, עַד תּוֹךְ הַיְכָלוֹת הַסְּטָרָא**

אחרא. היינו שהאדם בחטאו מעביר את השפעות החוט שבאים מצד הקדשה שייעברו לסטרא אחרא.

מובא ב'שער מאמרי רשב"י להאריז"ל (ע' סו, וכעין זה בלק"ת ישעי') דע כי לכל אדם יש שתי בחינות נשמה, האחת היא נשמה פנימית שבתוך גוף האדם, והשנייה היא בבחינת צלם הנקראת אור מקיף, ועומדת בבחינת צנור אחד על ראש האדם שיכול האדם לעלות למעלה על ידי הנשמה ההיא, וכאשר חס ושלום הנשמה הפנימית חוטאת יורדת מעט מעט למטה, ונכנסת לתוך הקלפות כפי ערך עיונותיו, וכאשר ישלם להיות רשע גמור אז תרד פל הנשמה פלה לתוך הקלפות, ואז תצטרך הנשמה שבסוד צלם מקיף לפנס בפנימיות האדם ונשארו בלי צלם על ראשו. וזהו סוד "ונכרתה הנפש ההוא", כי נכרתת מן האדם ויורדת לתוך הקלפות. מה שאין פן הצדיק יש לו תרין נשמתין. רואים שהכרת מכניס את הנשמה שהיא החוט של האדם לאט לאט לתוך הקלפות כפי שבארנו שמתק את החוטים שלו מהקדשה, ואחר כך האור מקיף שהוא החלק העליון של החוט, כפי שמרמז האריז"ל שהאור מקיף הוא בחינת צנור מעל ראשו, יורד למטה לתוך הגוף כדי להחיותו, והאדם נשארו בלי אור מקיף. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (ישעי' ע' שיח) שרשעים בחייהם קרויים מתים, דהנשמה התחתונה שירדה לקלפות נמצאת כבר במקום המיתה בגיהנם. ואבי מורי שליט"א, הוסיף על זה דלכך אומרים בתפלה ותגביה קרננו למעלה, דהקרנים מסמלות את החוטים העליונים בבחינת אור מקיף שנמצא מעל הראש, ומתפללים שאור זה ישאר למעלה ולא יצטרך לרדת לתוך הגוף. וכן מובא בשו"ת 'תורה לשמה' (תטז) שמתפללים כל יום לינצל מדינה של גיהנם, כדי לינצל מירידת חלקי נשמותינו לגיהנם בכל יום ויום.

ועוד מצינו ב'תניא' (אגרת התשובה ט') וזה שפתוב בתנא דבי אליהו, אדם עבר עברה ונתחייב מיתה למקום, מה יעשה ויחיה, אם היה רגיל לקרות דף אחד, יקרא ב' דפים, כמשל חבל הנפסק וחוזר וקושרו, שבמקום הקשר הוא כפול ומכפל, וככה הוא בחבל נחלתו.

מובא בספר 'תרומת הפר' (בהקדמה) איתא בעשרה מאמרות שבשעה שישאל אָמרו ונעשה ונשמע ונקשרו לקב"ה בקשר של קימא בשני קשרים. וכשעובר ישראל פעם אחת התר קשר א', וכשעובר ישראל פעם ב' התר הקשר השני, וזו שאמרו (יומא פו:) עבר אדם עברה ושנה בה התרה לו, רצה לומר שהתר לו הב' קשרים מעברה זו. נראה דלכך יש שני קשרים דהחוטים הם בבחינת שנים כדבארנו במאמר 'חשמל סלם'. **מצינו** בגמרא (סוטה מב.) אמר רבי ירמיה בר אבא ארבע פתות אין מקבלות פני שכינה, פת לצים, וכת חגפים, וכת שקרים וכת מספרי לשון הרע. שמעתי מאמי תחיל בשם הרבנית חזן ע"ה שחשמל ר"ת חגפים, שקרנים, מספרי לשון הרע, לצים. על פי זה נראה לבאר הגמרא דד' אלו שפגמו בחשמל אינם מקבלים פני שכינה, חשמל. וכן מובא בספר 'מגלה עמקות' (אופן קה) שחשמ"ל ר"ת חמור שור מחלת לילית, המסמלים את קלפת ישמעאל ועשו ונשותיהם. וגם כאן נראה דיש רמז שקלפות אלו מתלבשות על החשמל.

מצינו בגמרא (סוכה נב.) לעתיד לבוא מביאו הקדוש ברוך הוא ליצר הרע צדיקים נדמה להם כהר גבה, ורשעים נדמה להם כחוט השערה שלהם נהפך ליצר הרע - נחש, וצדיקים נדמה להם כהר גבה, כשם שההר הוא דבר נפרד מהאדם, ולא חלק ממנו, כך היצר הרע הוא דבר נפרד מהצדיקים, ולא חלק מהם, ולא נכנס בחוט שלהם. וכן נביא במאמר 'חשמל לולב' מהזהר (השמטות רנו.) שהחוט הוא בחינת הר. וזה לשון הספר 'חסד לאברהם' (מעין ז' נהר ו') נרצה לפרש מהות יצר הרע ויצר הטוב, כמו שהרע הוא התעוררות סמא"ל, ויש לו בחינה באדם וכניסה בו, כך יצרו הטוב הוא התעוררות אלהי, חוט של טהרה נמשך מהבורא אל האדם, חציו קשור למעלה בקרני הוד ויצרו, וחציו קשור לשכל האדם ונשמתו. אם ימשיך דבקוהו בבורא יתברך, יגביר בו יצר הטוב, ויתעבה החוט הזה פעבות העגלה, ויתרבה בו התעוררות בוראו, והרשע הפסיק חוט חסד רחמי יוצרו עליו ונאחז בסבך בקרניו של סמא"ל, קרני רשעים, ואם יש בו דעת לאחז בתקנות חוט התשובה ושיב היצר טוב אל קדמותו. רואים שדמה היצר לחוט ולקרן, ועין במאמר 'חשמל צדיק' שהקרן מסמלת את החוט.

הוספות למאמר קץ הגאולה [ניתן לקבל את המאמר בשליחת בקשה לכתובת המייל]

מובא בפרוש הגר"א לתיקוני זהר (תיקון כא) כל המבול והמעשה דשליחות יונה מתפרש הכל על הגלות והגאולה. וגם כאן מרומז בכתוב (בראשית ח יא) "ותבא אליו היונה לעת ערב ונהנה עלה זית טרף בפייה וידע נח כי קלו המים מעל הארץ". בגימטריא **תשע"ב**. וכן קץ דניאל "עדן ועדניו ופלג עדן" מרמז על זמן זה. "עדן" כנגד אלף החמישי. "ועדניו" כנגד שני זמנים באלף השישי, הלילה, ועד חצות. "ופלג עדן" כנגד החצי שעה שאחר חצות. וכן שמעתי מאחי הרה"ג ר' משה שליט"א שתשע"ב ר"ת תהא שנת עת בעתה. וכן **גוג ומגוג** עם המילים והפולל בגימטריא ע"ג. וכן המספר ג' בולט בגוג ומגוג. וכן הכתוב "והיתה גאולתו עד תם שנת" ר"ת **תשע"ג**.

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' (5 כרכים) במחיר 80 ₪ בלבד. ניתן לשלם בצ'קים עד 3 חודשים נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982.

או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישיות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את מאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב, ישלחו בקשה לכתובת המייל

